

 HARLEQUIN

 JALLOOLINE ROMAAN

*Obtliku minevikuga
debütant*

Samantha Hastings

Originaali tiitel:
Samantha Hastings
Debutante with a Dangerous Past
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Svea Aavik
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2023 by Samantha Hastings
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E12446124
ISBN 978-9916-31-549-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kiri autorilt

Jumaldan Stringhamide perekonda ja loodan, et ka teile meeldib lugu teisest pojast lord Matthew'st ning preili Nancy Blackist. Matthew oskab sõnu seada ja Nancy nuge käsitseda. Ta pole tegelikult leedi, vaid kurjategija, kel on minevik, mis tuleb teda kummitama.

Sõja ja kolooniate minister ei olnud kirjanduslik tegelane lord Brampton, vaid lord Bathurst. Siiski olid paljud sündmused ning isikud, keda loos kirjeldatakse, päriselt olemas. George IV, prints-regent*, sai 1820. aastal tõesti Inglismaa kuningaks. Ta ei olnud populaarne kuningas, põhjuseks oli tema eluviis ning ekstravagantsus; ometi nimetati teda Inglismaa esimeseks härrasmeheks, sest ta soosis kauneid kunste. Ta ei jätnud poliitikasse ega ajalukku peaaegu mingit märki, välja arvatud kõnealust ajajärku tähistav nimetus – regendi valitsusaeg.

Beau Brummell oli regendi valitsusaja moelooja ning dändide liider. Ta oli ka prints-regendi lähedane sõber. Pärast seda, kui Brummell kuninglikust soosingust välja langes, oli ta ikkagi ühiskonnas prominentne tegelane. Prints-regent jättis 1813. aastal maskiballil Brummelli sõna otseses mõttes oma suhtlusingist välja, teda ignoreerides, ja Brummell esines oma kuulsa vastulausega: „Alvanley, kes su paks sõber on?“ Brummelli eluviis ning hasartmängud kulutasid lõpuks tema vara ja ta lahkus Inglismaalt, et elada odavamalt mandril.

* Regent – monarhistliku riigi asevalitseja. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

Pühendatud Mylee Moon-Affleckile

Esimene peatükk

London, Inglismaa, veebruar 1813

Lord Matthew Stringham vajus oma tooli sügavusse ja pani rahakoti lauale, ise haigutades. Ta veetis suurema osa päevast tõllas, tagasiteel Leedsist.

Klõps. Tümps. Tümps.

Plõks. Tümps. Tümps.

Ta tõusis, kui tundis ära vanaisa, mitte tema ülitäpse sekretäri, härra Howitti sammude heli. Vanaisa Stubbs ei vae-
vunud koputama, vaid astus otse Matthew' kabinetti. „Oli ka juba aeg tööle ilmuda.“

„Istu, vanaisa,“ sõnas Matthew, aidates teda ruumi kõige pehmemasse külgmiste peatügedega leentooli. „Sa teadsid, kus ma olin.“

Vanaisa mühatas, oma jalutuskeppi vastu tooli sättides. „Auruvedurid, haa!“

Matthew istus tagasi laua taha. „Need on tulevik ning kunagi toovad need mulle varanduse, mis on isegi sinu omast suurem.“

Vanaisa süngel suul mängles pisike naeratus. „Nii sa ütled.“

„Auruvedurid hakkavad vedama kaupa ja inimesi selle saare ning lõpuks maailma igasse külasse.“

„Niisiis, kuni sinu pea pilvedes hõljus,“ lausus vanaisa, „tegelesin mina meie äriaga. Selgus, et kuninglik ratsaväerügement on kuulnud meie superkaupadest. Nad on päri, et varustaksime Briti armeed poolsaarel.“

Matthew kallutas end istmel ettepoole. „See on suurepärase. Kolmekordistame oma investeeringut laevakompaniisse.“

„Vähemalt.“

Vanaisa hõõrus oma pika valge habeme alaserva. Seda tegi ta alati, kui parajasti mõtles.

„Mis viga, söör?“

Vanaisa Stubbs vaikis hetkeks. „Arvan, et kõige parem oleks, kui kõiki läbirääkimisi ministrihärraga pead sina. Sa oled ikkagi temaga ühte klassi.“

Matthew surus hambad kokku. Emapoolne vanaisa oli rikas äriees, kes oma tütre hertsogi järglasele mehele pani. Kuid isegi hertsoginnast tütre isana ei tunnistanud teda seltskonna liikmena. *Eliit* pidas teda linnakodanikuks ja kaupmeheks. Pidudel nende seltskonda mitteväärivaks. Irooniline oli see, et kuigi Matthew oli hertsogi teine poeg, oli ta täpselt samasugune linnamees kui vanaisa. Ta armastas äri ning äärmiselt keeruliste lepingute kirjutamist nende endi

* Sõda (1807–1814) Ibeeria poolsaarel, milles Hispaania, Portugal ja Ühendkuningriik võitlesid Napoleoni juhitud Prantsuse okupatsioonivägede vastu.

kasuks. Ta tegi samu asju kui vanaisa. Nad töötasid ühes ja samas kontoris. Nad allkirjastasid samu pabereid. Siiski, Matthew'd aktsepteeriti seltskonnas, vanaisa mitte. See ärritas Matthew'd lõputult.

„Vana jobukakk keeldub sinuga äri ajamast,“ ütles Matthew viimaks.

Vanaisa noogutas.

„Ta on tobu.“

„Ma tean.“

„Ja ma panen ta snoobitsemise eest maksma läbi tema püstiaetud nina!“

Vanaisa naeris hellalt. „Oh, ma tean, Matthew. Ja see toob mulle suure rahulduse.“

Üle pea vihiseva kuuli eest kõrvale põigates vandus preili Nancy Black endamisi. Keegi oli ta reetnud. See töö pidi olema lihtne sissemurdmine ja võtmine: mõningad Inglismaa riigidokumendid, mida müüa Prantsuse spioonile. Tasu oli hea ning risk väike. See Briti saks ei pidanud vähemalt järgmised paar tundi koju tulema. Giselle oleks seda ju arvestanud. Lord Mis-Ta-Nimi-Oligi poleks pidanud suitsetvat püstolit käes hoidma. Nancy patsutas jaki sisse topitud pabereid. Need olid kindlas kohas.

Enne kui mees jõudis uuesti püstolit laadida, sööstis Nancy talle peale ja mõlemad prantsatasid maha. Nancy löi tal püstoli käest, ajas end siis jalule ning lahkus ukse kaudu. Teise korruse avatud aken – tema sisenemiskoht – ei jätnud võimalust. Ta ei suudaks kihutada alla esimesele korrusele kiiremini, kui saks oma relva jõuaks laadida. Tänuelik, et ena-

mik Londoni suursugustest majadest olid ühesuguse ehitusega, leidis ta trepi ja hüppas kaks astet korraga võttes alla.

Viimasest neljast hüppas ta korraga üle, põrgates kokku koguka ülemteenriga, kes trepi ees seisis. Küünlajalg kõlksatas vastu marmorpõrandat ning Nancy tundis enda konte sisemuses kõlksatavat. Küünarnukiga ülemteenrile vastu nina andes, et ta maha sundida, hüppas Nancy püsti ja jooksis eesukse poole. Sõrmed kiskusid riive, et need lahti saada. Ta kuulis selja taga ülemteenri hüüdeid ning oigeid, kui lõpuks ukse avas.

Kuul vihises tema poole, riivates vasakut käsivart. Haava käega kinni surudes hoidis Nancy karjatust tagasi ja jooksis tänavale. Ta sukeldus esimesele alleele ning tormas siksakis läbi tänavate, kuni oli tihedamast linnaosast väljas. Kui naine slummi majaderägastikust ringiga mööda läks, leidis ta hämara alkoovi, et hinge tõmbamiseks peatuda. Sealt, kust kuul teda riivas, niisutas veri käsivart ja tema poisirõivastust. Vererada võis isegi nii nähtav olla, et talle koju isa juurde järele jõutaks.

Nancy istus puhistades maha. Värisevate sõrmedega tõmbas ta särgi üles ning rebis selle servast siilu. Volang olnuks parem, kuid ta ei kandnud sissemurdmisel kunagi kleiti. Sellega oli hoonetesse liiga raske ronida. Ta pani riidetüki õlavarrele haava peale ja sidus vaba käe ning hammaste abil sõlme. Valust hingeldades toetus ta vastu majaseina ja lubas endal mõne sõõmu hinge tõmmata.

Keegi oli ta reetnud.

Aga kes?

Nad olid koos isaga juba kümme aastat praeguses kurjategijate jõugus. Sestsaadik, kui ta oli neljateistkümnene.

Neist oli veel elus ainult üheksa: Alastair, Bones, Mick, Charles, Giselle, Lily, Peter, isa ning tema ise. Ta usaldanuks neile kõigile oma elu. Ta oli seda oma minevikus teinud. Nad olid koos palju töid ära teinud. Ta oli mänginud kerjuseid ja daame. Naisi ning poisse.

Mis selles töös teisiti oli?

Kas Alastair oli ikka veel vihane nende vaidluse pärast Buckinghamshire'is? See oli ju *Alastairi* süü, mitte tema.

Silmi sulgedes ragistas ta aju. Isa oli selle töö planeerinud. Giselle pidi oma naiselikke knihve kasutama, et Briti lordi kinni hoida. Nancy oli kribinal roninud mööda majaseina aknani, mille ta kergesti lahti lükkas, ja võttis siis dokumendid, mis olid laua peale jäetud. Kõik oli tõrgeteta alanud, kuni saks omaenese raamatukokku tormas ning tema pihta tulistas.

Giselle ei jõudnud ilmselt mehe tähelepanu kõita.

Pead vangutades ei suutnud Nancy meenutada, kas Giselle oli kunagi varem ühtki viga teinud. Kas ta oli nad reetnud?

Kui nii, tuli Nancy l jõuda tagasi üürituppa, mida nad koos isaga jagasid, enne kui Giselle sinna jõuab. Kui ta tah-tis Nancyt tappa, siis tapab ta ka isa. End ebakindlalt püsti ajanud, sundis Nancy ennast mööda lampidest valgustatud tänavaid jooksuma, kuni jõudis päevinäinud majani, kus nad sel nädalal elasid. Isal polnud kaardilauas viimastel kuudel vedanud ja nad olid iga paari nädala järel üürikorteritest jär-jest viletsamatesse tubadesse kolinud. Nancy oli lootnud, et selle tööga teenivad nad küllalt raha, et puhas koht leida. Ilma lutikate, rottide ning solgiveeta, mis keset tänavat voolab.

Oma tukslevat kätt hoides läks Nancy ringiga maja taha, juhuks, kui keegi teda eesukse juures ootab. Nende tuba oli teisel korrusel ja maja tagaosas polnud treppi. Ta vaatas üles ning nägi, et nende üksikus toas põleb latern. Aken oli lahti. Teda läbiv värin ütles, et miski on valesti. Õhus oli ärevust. Isa poleks akent paokile jätnud. Keegi teine pidi olema teda läbi akna külastanud. Sama teed, kui Nancygi härrastemajja sisse murdis.

Nancy võttis pistoda välja ning surus selle hammaste vahele. Tal tuli tervet kätt ronimiseks kasutada. Hoolimata valust käsivarres ja õlas ning kõhu korisemisest asetas ta käe telliskivile. Ta sundis haiget kätt järgmisest haarama. Tema jalad olid tugevad ja kindlad, leides tugipunkte ning telliskive, kuni jõudis avatud aknani. Viimse jõuga hiivas ta end läbi raami. Instinktid võtsid võimust; ta veeretab end küürakile ja võttis pistoda hammaste vahelt. Valmis ründama.

Kuid ainus isik toas oli isa.

Tema keha oli põrandal vereloigus. Nancy sõrmed läksid külmaks ning keha läbisid judinad. Ta püüdis neelatada, aga ei suutnud. Tema suurim hirm oli tõeks saanud. Tema ainus pereliige oli surnud ja tema kamp, keda ta oli pere liikmeteks pidanud, oli ta reetnud. Nancy silmad täitusid pisaratega, kuid siis nägi ta, et isa rindkere liigub veidi üles-alla.

Ta oli veel elus!

Pistoda käest pillates haaras Nancy voodilt teki ning surus selle haavale. Ta pidi verejooksu peatama.

Isa pani verise käe tema omale. „Pole mõtet, kullake,“ lausus ta kõhides. „Olen oma kaardid maha mänginud. Olen surnud mees.“

Nancy süda tõmbus kokku ja pisarad veeresid mööda nägu. „Ei, papa. See on ainult kriimustus. Ma viin su arsti juurde ning ta lapib su terveks.“

„Ei,“ kraaksatas isa. „Sind tapetakse samuti. Heapi mehed otsivad sind.“

Nancyl jäi hing kinni. Londonis leidis vähe selliseid mehi, kes olid ohtlikumad kui Harry Heap, rahalaenaja. Hirm roomas mööda Nancy selgroogu alla samas tempos, kui tema maailm lagunes. „Papa, ma armastan sind. Ma ei saa sind siia surema jätta.“

Mees väänas näole naeratuse. Tema käsi libises tütre omast üle. „Sa pead. Mina olen juba surnud mees, aga sina võid elada. Sa väärid paremat elu. Mine vanaisa juurde. Tema... ta aitab sind nüüd. Pea meeles. Pea meeles, ära usalda kunagi...“

Isa pea vajus tahapoole. Silmad olid ikka veel lahti, kuid ta oli surnud. Nancy sulges õrnalt tema silmalaud ja suudles teda viimast korda otsaette. Käed värisesid ning keha tundus tuim. Keegi ei oodanud teda enam. Keegi ei hoolinud sellest, kui temaga midagi peaks juhtuma. Ta oli tõesti täiesti üks. Nancy surus kurku kiilunud nuukse maha; Heapi mehed võisid kusagil läheduses olla. Nina pühkides ajas ta end püsti.

„Kedagi,“ sosistas ta isa viimast lauset lõpetades.